

РЕШЕНИЕ

№ 2357

гр. София, 02.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 24.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **782** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. чл.118, ал.1 от КСО.

Образувано е по жалба на Д. И. С. срещу Решение № 564/28.12.2011г., издадено от Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е потвърдено Разпореждане №13551 /28.11.2011г. на длъжностно лице по чл.60, ал.1 от КСО по декларация за трудова злополука от 26.08.2011г.

С жалбата се иска отмяна като незаконосъобразно на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане, с което злополуката станала на 02.05.2011г. със съпруга на жалбоподателката не е призната за трудова. Навеждат се доводи, че Главният директор на СУСО неправилно е приел, че злополуката не е трудова, с мотиви, че С. Н. С. бил пострадал, докато изпълнявал превоз на мотоциклет /АТВ/, собственост на [фирма] по време на ползването на платен годишен отпуск и то в качеството си на наемодател на товарен автомобил марка „Рено”, негова лична собственост, както и поради това, че превозваният мотоциклет се използвал за лични нужди само от единия от съдружниците на [фирма]. Този извод според жалбоподателката е неправилен, тъй като не съответства на събраните по преписката доказателства и на действителната фактическа обстановка, която Главният директор на СУСО не е изяснил напълно. Видно от събраните доказателства С. Н. С. е заемал длъжността „шофьор на товарен автомобил” по безсрочно трудово правоотношение във [фирма] на пълно работно време, като трудовите си функции, възложени с трудовия договор и длъжностната характеристика, както и всички задачи, които е трябвало да изпълнява, съгласно разпорежданията на прекия си ръководител е

изпълнявал с товарен автомобил марка „Рено”, модел Т130, ДК [рег.номер на МПС] , лична собственост, отдаден под наем на работодателя му. Действително С. е бил в платен годишен отпуск, но на 01.05.2011г. вечерта му се обадил по телефона неговият пряк началник Р. С. и му наредил на другия ден да превози мотоциклета /АТВ/ - собственост на [фирма] от [населено място] баня до С. за извършване на преглед и евентуален ремонт. За този превоз С. не е имал сключен друг договор, освен трудовия си такъв, управителят на дружеството не се е обаждал преди 02.05.2011г., за да сключват някакъв вид договор, а Р. С. не е оправомощен от управителя да сключва какъвто и да е договор със С., а само е оправомощен да възлага служебни задачи, произтичащи от трудовия договор и от длъжностната характеристика. Не е получавал пари за извършването на този превоз, ако беше получил пари би следвало работодателят да е представил платежен документ с подпис на С.. Поради това, че не му е заплатена никаква сума би следвало да се приеме, че е извършил превоза в изпълнение на трудовите си задължения, а не като наемодател, както неправилно е прието в решението. Не е обсъден и факта, че съгласно т.І.9 от длъжностната си характеристика той е бил длъжен да „изпълнява и други конкретно възложени задачи от прекия ръководител”. Главният директор на СУСО се е доверил изключително на показанията на служители на фирмата, които са заинтересовани лица и тъй като все още работят там са дали показания, които ползват тезата на работодателя.

В съдебно заседание жалбоподателката лично и с адвокат В. поддържа жалбата си, претендира направените разноски.

Ответникът – Главният директор на Столично управление „Социално осигуряване” чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да бъде потвърдено оспореното решение.

Третото заинтересовано лице [фирма], чрез адв. Я. моли жалбата да бъде оставена без уважение, като изтъква аргументи.

Софийска градска прокуратура не изразява становище.

Административен съд София - град, І АО, 13 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С. Н. С. е работил във фирма [фирма] на длъжност ”шофьор на товарен автомобил”, съгласно трудов договор и анекс към него от 01.07.2007г. на пълно работно време. Между работника и работодателя бил сключен договор за наем от 08.06.2006г., по силата на който С. предоставя собствения си товарен автомобил марка „Рено Т130” с ДК [рег.номер на МПС] за ползване от [фирма] срещу заплащане на наемна цена. При проведените разследвания по чл.58 от КСО от осигурителя и РУ”СО” –С., обективирани в Протокол №1/15.09.2011г. и Протокол №21/02.10.2011г. се установило, че на 01.05.2011г. след телефонен разговор между С. С. и прекия му началник Р. С. по време на ползване на платения годишен отпуск С. е трябвало да извърши превоз със собствения си товарен автомобил „Рено Т130” на служебния мотоциклет /АТВ/ - „Б. – А. 4Х”. Мотоциклетът, който бил собственост на [фирма], видно от представените договор за покупко-продажба на МПС и фактури, трябвало да се транспортира на 02.05.2011г. от [населено място] до [населено място] за извършване на преглед и евентуално ремонт. Мотоциклетът е заведен в счетоводството на [фирма], видно от приложения по делото на стр. 71 Счетоводен амортизационен план (ред №18). На 02.05.2011г. С. натоварил АТВ в товарния си автомобил и го откарал до автомивка в [населено място] баня. След измиването на мотоциклета той предприел действия по

натоварването му в каросерията на товарния автомобил, като по време на натоварването настъпил инцидент с летален край за С.. Административният орган приел, че настъпилото травматично увреждане, причинило смърт на осигуреното лице не може да се квалифицира като трудова злополука по смисъла на чл.55, ал.1 от КСО. Този извод е направен с мотиви, че злополуката е настъпила не при изпълнение на работа в интерес на предприятието или във връзка с извършваната работа, още повече, че към момента на злополуката пострадалият се е намирал в платен годишен отпуск, за което има издадена Заповед от 11.04.2011г. на [фирма]. Разрешеният от 14.04.2011г. до 03.05.2011г. отпуск на пострадалия не е бил прекратен и не е издадена заповед за прекратяването му, съгласно разпоредбите на КТ, поради това според административния орган внезапното увреждане не е настъпило през време и във връзка с извършваната работа. От събраните по преписката свидетелски обяснения става ясно, че Д. Д. – шофьор на съдружника Д. А. бил помолен от последния да намери превоз на въпросния мотоциклет. Знаейки за познанствата на Р. С. със собственици на товарни автомобили Д. му се обадил да намери превозвач на мотоциклета от [населено място] баня до С.. От своя страна С., който заемал длъжността „отговорник автопарк” и бил пряк началник на С. обяснява, че му се обадил и го попитал дали може да отиде в гаража в [населено място] баня, да вземе от там мотоциклета АТВ и да го докара в С. за преглед. Разбрали са се колко пари ще му струва, тъй като това е било превоз за негова сметка, не е ангажирал С. да спира на въпросната автомивка и да мие АТВ-то.

Видно от представената длъжностна характеристика С. С. е трябвало да изпълнява освен изрично изброените и други конкретно възложени му задачи от прекия си ръководител (т. I.9 от длъжностната характеристика). Съпругата на С. в хода на разследването е дала показания, че прекият началник Р. С., когато му се е обадил по телефона му е наредил на следващия ден 02.05.2011г. да отиде до [населено място] баня, за да вземе мотора (АТВ), задължително да го измие и да го откара до [населено място].

При така установените факти, Административен съд София – град, I-во АО 13 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване административен акт.

Разгледана по същество жалбата се явява основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган при спазване на административно-процесуалните правила, но административният орган неправилно е приложил материалния закон.

Чл.55, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване определя трудовата злополука като всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Настоящият състав намира, че в процесния случай е настъпило внезапно увреждане на здравето, причинило смъртта на С. С. при извършване на работа в интерес на предприятието [фирма], с което е бил в трудово правоотношение. По длъжностна характеристика С. е бил задължен да изпълнява и други конкретно възложени задачи от прекия си ръководител и именно такава задача му е била възложена по телефона на 01.05.2011г. по време на ползване на платения му отпуск. Мотоциклетът АТВ е бил собственост на работодателя [фирма] и част от неговите активи, поради което като го е натоварил и измил в автомивка, С. е положил

грижа и действал изцяло в интерес на предприятието, като в случая е без всякакво значение фактът, че в действителност мотоциклетът е бил ползван само от един от съдружниците във фирмата. Неотнормимо е обстоятелството, че физическото лице А. не е имал никакво длъжностно качество във [фирма].

Прекият началник на починалия твърди, че са били уговорили отделно възнаграждение за конкретния превоз, но твърденията му не са подкрепени с писмени доказателства за сключен договор за превоз или за заплатено възнаграждение за превозването на мотоциклета. Не се установява по делото С. да е разполагал с правомощия да сключва граждански договори от името на фирмата. Независимо от обстоятелството, че по време на инцидента пострадалият е бил в редовно разрешен му платен отпуск са налице всички елементи от сложния фактически състав на трудовата злополука по чл.55, ал.1, предл. последно от КСО: 1. безсрочно трудово правоотношение; 2. внезапно увреждане на здравето, довело до смърт, видно от приложената съдебно-медицинска експертиза; 3. увреждане, настъпило през време на извършване на работата, която е била в интерес на предприятието – опазване и поддръжка на имущество на [фирма]. Заповед за прекратяване на отпуска на С. по реда на КТ не е била издадена, но това е било изцяло задължение на работодателя, който като не го е изпълнил не може да черпи благоприятни последици от собственото си противоправно поведение. Съгласно чл. 200, ал.1 и ал.2 от Кодекса на труда за вреди от трудова злополука, които са причинили смърт на работника, работодателят отговаря имуществено независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им. Поради това, непризнаването на злополуката за трудова ще доведе до освобождаване на „Топ Д.“ от имуществена отговорност.

Неотнормимо обстоятелство е и фактът, че камионът, с който е извършван превоза е бил собственост на пострадалото лице, от значение в случая е, че то е заемало длъжността „шофьор“ по трудов договор и на това основание му е възложено извършването на конкретната работа от прекия началник – Р. С.. Съдът не кредитира изцяло дадените от С. писмени показания, тъй като същият, като служител във фирмата е заинтересован да свидетелства в нейна полза. Освен това някои от твърденията му, като това по отношение собствеността на мотоциклета противоречат на събраните писмени доказателства. Съставеният протокол №21 от 05.10.2011г. за резултатите от извършеното разследване на злополуката е валиден до доказване на противното на основание чл.58, ал.6 от КСО и се ползва като доказателство, доколкото не е оборено. Протоколът обаче съдържа само констатации за фактите и няма оценъчна функция относно злополуката като трудова или като не трудова. Квалифицирането на злополуката се извършва едва с разпореждането на длъжностно лице по чл.60, ал.1 от КСО.

Предвид горното, Разпореждане №13551 от 28.10.2011г. на длъжностното лице по чл.60, ал.1 от КСО, с което не е приета за трудова злополука, станала със С. Н. С. на 02.05.2011г. и декларирана от съпругата му Д. С. с вх. № 744/26.08.2011г. на СУСО и потвърждаващото го Решение №564/28.12.2011г. на Главния директор на СУСО се явяват незаконосъобразни и като такива следва да бъдат отменени, а преписката върната на административният орган за ново произнасяне, при спазване на дадените по-горе указания за прилагане на закона.

Предвид изхода на делото на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски за адвокат в размер на 300 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 и чл.173, ал.2 от АПК Административен

съд София - град, I-во АО, 13 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. И. С. Решение № 564/28.12.2011г., издадено от Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване” и потвърденото с него Разпореждане №13551 /28.11.2011г. на длъжностно лице по чл.60, ал.1 от КСО, с което е прието, че злополуката, станала на 02.05.2011г. със С. Н. С. – шофьор в [фирма] не е трудова по смисъла на чл.55, ал.1 от КСО.

ВРЪЩА преписката на Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване” за произнасяне в съответствие с дадените от съда задължителни указания. ОСЪЖДА Столично управление „Социално осигуряване” да заплати на Д. И. С. сумата от 300 /триста/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховния административен съд на РБългария.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: